

люємо особливий час гострої вимоги докорінних змін, життєво необхідних для сучасності і майбутності України.

31 липня 2002 р.

Газета "За вільну Україну", 2002, № 84, 2-3 серпня.

НЕОБІЛЬШОВИЗМ – АНТИДЕМОКРАТІЯ В ДІЇ

На тринадцятому році української незалежності, внаслідок панування кримінальної влади, ми нарешті дочекалися повернення старорежимних порядків. Очевидно, нікого, хто тверезо дивиться на дійсність, не треба переконувати, що режим в Україні нічого спільного немає з демократією. Щоб мене не звинуватили в очорнюванні прекрасної дійсності, нагадаю кілька прикладів, пояснення яких залишимо читачам, щоб вони самі дали оцінку і зробили відповідні висновки..

Фактично почалася виборча кампанія, і за правом, що її дає Конституція України, Віктор Ющенко, як і будь-який політичний лідер, який претендує на пост президента, спираючись на Конституцію, має підстави розгорнути агітаційну роботу відповідно до своїх політичних постулатів. І вже під час перших заходів він зустрічає шалений спротив влади чи, точніше, тих службових або юридичних осіб, які мали б забезпечити приміщенням для зборів електорату та лідерів, які представляють свою виборчу програму. Такого приміщення не дають ні у Харкові (там ще придумали "мінування" літака, яким мав прибути лідер "Нашої України" до Харкова), ні у Донецьку, ні у Львові. Очевидно, "спущена директива згори" – не дати можливості проводити демократичні форуми. Я хотів би помилитись, але гадаю, що й до засобів масової інформації Віктора Ющенка теж не допустять або вкрай обмежать його доступ.

Оцінка цих "архідержавних" заходів сама напрашується: це той же більшовизм чи, в сучасних умовах, необільшовизм, за правилами якого все те, що шкодить режимові, слід не допускати, прискіпати "на корені". (Це ж і робив старий режим – опонентів радянської влади не допускав до засобів масової інформації, садив

за грати, гноїв у ляграх, фізично винищував). Звісно, відкриті виступи лідера демократичних сил шкідливі для режиму, бо викривають антинародну сутність всієї державної верхівки. До того ж, як видно, влада боїться цих сил – вона боїться правди, а правда полягає в тому, що докорінно змінити соціальну ситуацію в державі можна лише одним-єдиним способом – усунути від влади кримінальний елемент, який посів у державі *ключові* позиції. Усунути можна шляхом демократичних виборів, шляхом *прямих* виборів Президента.

Влада це дуже добре розуміє і тому вдається до наступного трюку. Конституційний суд України схвалює один із антидемократичних проєктів про *непрямі* вибори Президента, тобто його вибирають депутати Верховної Ради. При тому цинічно заявляють, що за такої процедури голосування, мовляв, ніяк не порушуються права громадян. Панове юристи з Конституційного суду вкрай забрехалися: ні, таки порушуються права громадян, бо громадяни вибирають лише депутатів і не надають їм повноважень обирати Президента. В жодному документі, який має конституційну силу, не записано про те, що виборці для обрання президента віддають свої повноваження депутатам.

Уся ця юридична чехарда потрібна “сильним світу цього” для збереження влади, для забезпечення того, щоб депутати, тобто антидемократична (такою вона є насправді) більшість сучасного парламенту, обрали такого Президента, який їм забезпечить сприятливі умови й далі проводити свої кримінальні “оборудки”, що насамперед переслідують власне збагачення, а екс-президентові – непідсудний пенсійний спокій, не то що, крий Боже, бідному відставному президентові міні імперії Югославії... Не здивуюсь, коли невдовзі нас порадуєть сенсаційними повідомленнями, що знову в Україні з’явилося нових триста мільйонерів. Однак про масове зубожіння громадян України офіційні чинники не говорять, навпаки, твердять про якесь мітичне “збагачення” громадян України. Може, мають на увазі якраз появу нових мільйонерів?

Крім силових обмежень і протистояння Вікторові Ющенку, застосовують також ідеологічний “прес”, повний демагогії та брехні. Дуже вже подібні ці “спецзасоби” провладної преси й телеканалів до засобів, якими користувалася антиукраїнська більшовицька пропаганда, скерована проти українського націоналізму. Почав гуляти придуманий есдеками новотвір “нашизм” з вельми прозорим

і, ах, яким дотепним натяком про... фашизм. Дуже просто робляться аналогії з фашизмом, творять з Нашої України “пугало”, яким прагнуть залякати російськомовне населення України. Донецькі події дуже чітко висвітлили “устроїтелей” антиющенківської кампанії, за якою стоять грошові мішки від – не виключено! – “єдинонеделімщиків”, ревних агітаторів за т.зв. єдиний економічний простір (історія з Тузлою їх не отверезила), в якому ми, українці, перебували понад 70 років і дійшли “до ручки” під керівництвом “єдиної і спрямовуючої” сили... В Донецьку “інтернаціоналісти” вийшли з транспарантами “Націоналізм не пройде!” А до того додаймо портрети Йосифа Джугашвілі на демонстраціях “українських” комуністів з приводу “великого соціалістичного” перевороту в Петербурзі, і складеться повна картинка цього сулу з ідеологічними приправами. Як ця донецька чортівщина нагадує “незабутні” та “щасливі” першотравневі чи жовтневі демонстрації з крикливими лозунгами – відповідно до ситуації, яка конкретизувалася кампаніями або проти західних імперіалістів, або українських і обов’язково “буржуазних” націоналістів, або безпашпортних “бродяг-безбатченків” і т.д. і т.ін.

Нині вже “масово” пишуть листи генеральному, вибачте, Президентові трудящі Криму, аби “запеклий націоналіст” не потикався на благодатну землю Криму, бо, мовляв, викличе міжнаціональне збурення... Не подивуймо, якщо завтра хлинуть потоком листи тому ж таки генеральному секретареві, ой, вибачаюсь, Леонідові Даниловичу, аби... претендента в Президенти, делікатно кажучи, усунути з виборчої кампанії. Для цього вже є чимало перевірених – без перебільшення! – безвідмовних засобів, включаючи й потужні камази... Звісно, не посадиш його, бо нема за що. Навіть офіційно, тобто за вказівкою першої особи, організовано охорону. Але ж... усяке буває.

А втім, навіщо все це? Можна простіше – поглумитися над електоратом (уже в котрий раз?) і обрати Президента в парламенті. Головне – зробити. А потім, спробуй, докажи, що там щось не так!

Щоправда, збираються (якщо дозволять до кінця) підписи – воля народу. Чим не справжня демократія? Нехай і дозована відповідними елементами справжньої волі народу. Нині інакше не можна, бо світ дивиться на нас відкритими очима (якби то насправді), та й немає залізної завіси.

І на підтвердження цієї “демократії” знаходяться прямо на вулиці перехожі, які й надиктують у мікрофон суцільний негатив: мовляв, Ющенко на посаді прем’єр-міністра нічого й не зробив доброго... І далі, як по маслу, все вираховано, що було зле.

Популярність лідера Нашої України настільки велика, що, по суті, жодний “телевізійний вечір” не обходиться без порції “чорного піяру”, який вихлюпують з великим азартом на голови телеглядачів. Я переконаний, що всі ці журналістські витребеньки не можуть не дати результату, але навпаки.

У 33-ому нас упокорили страхітливим голодомором. Що ж нині придумують, аби нас, як отару овець, загнати в заповідник ім. Леоніда Даниловича Кучми та його вірного і однодумного наступника, якого й САМ призначить, для чого прикладаються сьогодні чималі зусилля?

І після цього всього (а ще й не таке буде) скажіть, будь ласка, що в нас немає демократії.

14 листопада 2003 р.

Газета “Нескорені”, 2003, № 12, грудень.

МОСКОВСЬКИЙ СИНДРОМ, ОПОЗИЦІЯ І “ВЕКТОРИ”

В українській політиці сьогодні присутній феномен, негативний за своєю політичною суттю, який можна окреслити поняттям “московський синдром”. Він має свою генетичну тяглість (кілька століть!) і викликає збурення частини нинішнього населення України, що репрезентує національно свідому масу людей з активною поставою до державо-та-націотворення і негативно настроєною до Росії. Скажемо одразу: це не значить, що всі ці люди поділяють ідеологію націоналізму. Однак вони духовно зорієнтовані на творення самостійної держави і не мають ніяких ілюзій щодо “повернення” під чобіт Росії, якою б вона нині не була най-найдемократичнішою. І це основне в сучасному політичному процесі. (Якщо ж у декого є ще ілюзії “повернення”, то головним чином вони живляться насамперед комуністичною ідеологією, що